

Sygn. akt II CZ 106/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku A. G. i G. G.

przy uczestnictwie J. S., E. S.

oraz Starosty S.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 lutego 2014 r.

zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 lipca 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 lutego 2013 r. i przekazał temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawcy G. G. i A. G., zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 383 k.p.c., wnieśli o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadniony jest zarzut naruszenia art. 383 k.p.c. To, że uczestnicy postępowania stwierdzili, że postawili płot na linii, która ich zdaniem jest granicą działki nie może być uznane za zgłoszenie wniosku co do zasiedzenia części nieruchomości wnioskodawców. Jeżeli wniosek o zasiedzenie części gruntu nie został zgłoszony przez uczestników postępowania w trakcie postępowania o rozgraniczenie nieruchomości, Sąd Rejonowy nie miał podstaw do przyjęcia innej granicy niż wynikała ona ze stanu prawnego nieruchomości potwierdzonego opiniami biegłych geodetów powołanych przez organ administracji oraz przez sąd. Zgłoszenie dopiero w apelacji zarzutu zasiedzenia w postępowaniu o rozgraniczenie jest wyraźnym rozszerzeniem pierwotnego wniosku, co w myśl art. 383 k.p.c. jest niedopuszczalne. Mając to na względzie uznać należy, że Sąd Rejonowy w granicach zakreślonych wnioskiem rozpoznał istotę sprawy i nie jest potrzebne dalsze przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność czy w rozpoznawanej sprawie część nieruchomości wnioskodawców została nabyta przez uczestników w drodze zasiedzenia. Uzasadniony jest więc również zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Należy podkreślić, że orzeczenie o rozgraniczeniu w niczym nie ogranicza godnych ochrony interesów uczestników, gdyż mogą oni w odrębnym postępowaniu przedstawić dowody na to, że nabyli w drodze zasiedzenia część nieruchomości wnioskodawców, co po dokonany rozgraniczeniu będą mogli wykazywać nawet bardziej precyzyjnie.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

